

### Důvody:

Zmateční stížnost směřuje proti usnesení krajského soudu, jímž byl obžalované na její žádost, po pravomoci rozsudku, povolen dle §§ 1 a 3 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., dodatečně podmíněčný odklad výkonu trestu. Zmateční stížnost namítá, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 11 §u 281 tr. ř., že se rozsudek stal ve všech směrech právoplatným, když obžalovaná přijala trest, jehož podmíněčný odklad jí rozsudkem nebyl povolen, a jen žádala o odklad trestu, a že tudíž obžalovaná nemůže žádati dodatečně za podmíněčný odklad výkonu trestu. Stížnost dovozuje, že kdyby opanovati měl názor opačný, mohl by i odsouzený, jenž dokonce již trest nastoupil, žádati o podmíněčný odklad výkonu jeho v případě, v němž ho nalézací soud v rozsudku výslovně nezamítl. Podle § 7 (3) zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. je výrok o podmíněčném odkladu výkonu trestu podroben týmž opravným prostředkům, jako výrok o trestu. Jest tedy proti výroku sborového soudu o podmíněčném odsouzení přípustná jak zmateční stížnost podle čís. 11 § 281 tr. ř., tak i odvolání. Stížnost státního zastupitelství tvrdí, že v tomto případě jest podmíněčné odsouzení po zákonu vyloučeno vůbec a že je nelze povolit, i když jinak jest správným úsudek nalézacího soudu, že obžalovaná napříště povede pořádný život a že výkonu trestu není zapotřebí. Kdyby stížnost byla v právu, byl by nalézací soud, povoliv přes to podmíněčný odklad výkonu trestu, porušil zákon a překročil svou moc trestní, čímž by byl dán důvod zmatečnosti podle čís. 11 § 281 tr. ř. Zmateční stížnost jest tedy zde přípustná, jest však bezdůvodná. Rozsudek ze dne 12. března 1921 výroku o podmíněčném odsouzení výkonu trestu vůbec neobsahuje. Následkem toho neměla obžalovaná podkladu, by byla mohla rozsudku pro nepovolení podmíněčného odkladu výkonu trestu odporovati. Nemá proto významu ani skutečnost, zdůrazňovaná zmateční stížností, že totiž obžalovaná po prohlášení rozsudku trest přijala a jen o jeho odklad požádala, nesejde dokonce ani na tom, že se dle dalšího záznamu protokolu o hlavním přelíčení vzdala výslovně i opravných prostředků. Prohlášení to mohlo se vztahovati přirozeně jen na výroky, v rozsudku obsažené a obžalované prohlášené, a nezbavovalo ji práva navrhnouti, aby soud dodatečně rozhodl o podmíněčném odsouzení. Bylo proto zmateční stížnost dle § 4 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 zavrhnouti již při poradě neveřejné.

### Čís. 760.

**Pro trestnost podvodu (§ 199 písm. a) tr. zák.) ucházením se o křivé svědectví jest lhostejno, že ucházel se o ně pachatel ve věci, jež teprve měla býti u soudu zahájena.**

(Rozh. ze dne 9. března 1922, Kr I 425/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. ledna 1921, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem

krádeže dle §§ 171, 173, 179 tr. zák. a zločinem podvodu dle §§ 197, 199 a) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce věcné (čís. 9 a) §u 281 tr. ř. vytýká stížnost, že § 199 a) tr. zák. předpokládá, by bylo v době činu proti pachateli, který se uchází o křivé svědectví, soudní řízení již zahájeno, a by osoba, u níž se pachatel uchází o křivé svědectví, byla k soudu jako svědek obeslána; v tomto případě nebylo v době, kdy obžalovaná jednala se Z-em, proti ní trestní řízení ještě zahájeno a ona sama nemohla vědět, že k němu vůbec dojde; Z. v té době nebyl ani jako svědek předvolán ani za svědka navržen. Tento výklad §u 199 a) tr. zák. jest právně mylným. Ze slov zákona »k t e r é m á b ý t i v y d á n o p ř e d s o u d e m« je zřejmo, že jsou zde zahrnuty jak případy, v nichž někdo uchází se o křivé svědectví ve věci, u soudu již zahájené, tak případy, kde jde o věci, které teprve mají býti (nebo budou) před soudem zahájeny. Zákon zahrnuje všechny případy, v nichž směřuje úmysl pachatelův k tomu, aby zkalil pramen soudcovského přesvědčení vědomě nepravdivou svědeckou výpovědí. Tento úmysl dlužno předpokládati ve všech případech, v nichž v době, kdy se pachatel o křivou výpověď uchází, jest pravděpodobno, že by osoba, na kterou se o nepravdivé seznání obrací, mohla býti volána k soudu za svědka. Byla-li osoba dotyčná již jako svědek obeslána čili nic, je lhostejno. V tomto případě věděla obžalovaná — jak rozsudek výslovně zjišťuje — že se jedná o krádež, která bude soudně projednávána, a v tomto vědomí se ucházela o křivé svědectví a vykonávala tak předem trestný vliv na očekávané řízení, jehož úkolem jest zjistiti pravdu materiální. Zabrániti každému takovému pokusu, aby pravda se zvrhla v nepravdu, jest právě úkolem § 199 a) tr. zák.

### Čís. 761.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).  
Pletichy opětným prodejem ovocného sadu.**

(Rozh. ze dne 9. března 1922, Kr I 498/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 10. února 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle § 11 č. 4 zákona ze dne 17. října 1919, č. 568 sb. z. a n. a přečinem dle § 7 (3) téhož zákona — mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce věcné (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) dovozuje stížnost, že nelze shledávati trestné pletichy v opětném prodeji sadu obžalovaným, chtěl-li při něm docíliti přiměřený zisk za svou 6nedělní práci, za investovaný kapitál a risiko ztráty při nepříznivém počasí. Připouští, že koupil sad za účelem výdělečným, což o sobě není trestné, popírá, že by byl od počátku